

Бьорн Суртлан

МИСТЕРИЯ В
СИДНИ

Илюстрации Тронд Бредесен

Издателство „Флюм“

*Преводът на книгата е осъществен
с любезното съдействие на програма*

Sidney Mysteriet

© 2003, 2005 H. Aschehoug & Co. (W.Nygaard) AS

Мистерия в Сигни

© Издателство „Фюм“, 2016
Превод Анюта Б. Качева-Барбарова
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-122-8

I

След секунди той ще отвори шкафа, в който се скрих

*Тичам с всички сили по някакъв коридор,
загръстен от шкафове. Трудно ми е хем да бягам
бързо, хем да не вдигам шум. Но още по-трудно
ми е да дишам, защото имам чувството, че все-
ки момент дробовете ми ще се пръснат.*

*Не мога повече... Просто трябва да спра и да
се скрия в някой от шкафовете, иначе той всеки
момент ще ме види и ще ме хване.*

*Ще се пъхна в шкафа отляво! Не! По-добре в
този отдясно... Не! В този отляво...*

*Май само аз още не съм се скрил... Ох! Успях да
се мушна в шкафа и да затворя вратата точно
преди той да се появи. Чувам стъпките му. Тър-
си нещо... Може би семейството ми? Да! Точно
така! Този човек търси семейството ми, сигу-
рен съм. И мен. Стъпките вече са съвсем близо.
Чувам как отваря шкафовете един след друг –
систематично, бавно и хладнокръвно.*

*Мъж е. Усеещам, че е мъж. Мъж, който разпо-
лага с цялото време на света, защото знае, че
няма как да се измъкнем.*

*Внезапно под мен става мокро и топло, сякаш
самите стени се потят. Целият съм мокър, ка-*

то че ми съм в басейн. По някакъв странен начин наистина се озовавам в басейн... Лежа на дъното, а над мен се е надвесила огромна сянка. Гледа ме. А аз лежа и не да мога да видя лицето, но знам, просто знам, че...

Знам, че отново съм се напишкал!

И тази нощ сънувах кошмар. Но за пръв път не исках да се събудя, защото знаех, че като отворя очи, ще е още по-лошо. Не само защото е ужасно срамно да си на десет години и още да се напишкваш в леглото, но и защото не понасям това вонящо петно на чаршафа ми.

Измъкнах се изпод завивките, преоблякох се и се измъкнах тихичко през прозореца. Трябваше да предупреждаваме мама и тате, когато излизаме навън, но сега просто нямах сили за това, а и едва ли някой щеше да забележи, че ме няма и че се разхождам нощем без позволение.

Прекосих поляната и се скрих в сянката на ябълковите дървета.

Не го направих, за да търся успокоение, а защото исках да разбера дали някой не се навърта наоколо, дали неканен гост не се крие в мрака и не държи под око къщата ни. Умирах от страх, но просто трябваше да го направя. Онези, които ни преследваха, можеха да са навсякъде. Важното беше да ги открия, преди те да открият нас.

Вече не знаех дали сънувам, или съм буден.

2

Чак в Хималаите!

– Нека просто си признаем! Уплашени сме до смърт! – заяви Сисел. – Вече три седмици живеем в страх. Не издържам повече!

– Чак пък уплашени до смърт... – обади се татко. – Не съм напълно сигурен...

– Напротив! Точно уплашени до смърт сме! Сисел е права – прекъсна го мама. – Въртим се в кръг и умираме от страх през цялото време.

За пореден път цялото ни семейство седеше около кухненската маса и гледаше плика, който полицай Ролф внимателно отваряше с дълъг, тесен нож. Този път Ролф дори не си направи труда да сложи гумени ръкавици на ръцете си.

Получавахме по едно писмо на всеки три дни. Вече трета седмица. Май щеше да е по-добре да получаваме по едно всеки ден. Защото сега цели два дни живеехме с надеждата, че този път ще ни се размине, но никога не ни се размиваше. На третия ден винаги пристигаше ново писмо.

Някой може да си помисли, че бяхме свикнали с това, но всъщност не. А и как се свиква с такова нещо? Нима беше нормално двама полицая да живеят в къщата ни? С пистолети и с какво ли още не.

Не треперехме от страх при отварянето на писмата, защото полицаите ги отваряха. Мама нямаше сили да гледа. Обикновено само аз, татко и Сисел гледахме.

Мама взимаше Тур и отиваше в другата стая. Брат ми винаги се начумерваше малко, че не можел да присъства на отварянето на писмата.

– Същото предупреждение като последния път – каза Ролф и зачете: – *„Няма да се измъкнете. Никъде не сте в безопасност. Няма място под слънцето, където да се скриете. Рано или късно играта ще приключи.“* И този път няма подпис – промърмори той.

Сякаш не знаехме кой ги пише. Дори нямаше нужда да казваме името му на глас. Знаехме много добре кой стои зад всичко това.

– Прекаляват с тези ужасни заплахи! – ядоса се чичо Уилям. – Но рано или късно ще го пипнем. Той е този, който няма да може да се измъкне.

Чичо Уилям също се пренесе при нас. Настани се в работния кабинет до стаята ми. Мама настоя да го направи. Вече нищо не беше както преди. Беше по-лошо дори от онзи път, когато татко реши да ремонтира едновременно кухнята и банята.

– Този е болен! – разбесня се Сисел. – Какво всъщност му има, чичо Уилям?

– Не знам – сви рамене чичо. – Но в полицията му изготвиха профил и според него той страда от нарцислично разстройство на личността.

– Какво значи това? Че е царят на смахнатите? – продължи да се пали Сисел.

– Май нещо такова – въздъхна чичо Уилям. – Той си мисли, че е над закона и че е най-важният човек в цялата вселена... Нещо подобно...

Наричахме го „той“, а не по име, защото всички знаеха за кого говорим. Е, поне всички в семейството ни. Така или иначе не говорехме пред други хора за нещата, които ни сполетяха в последно време. Например, че заплашвах семейството ни със смърт. Или че преживяхме

безумни неща. Случващото се приличаше на сюжет от лош американски филм и беше толкова невероятно, че никой от съучениците ми нямаше да ми повярва, дори да се бях опитал да им разкажа.

– Написал е същото като последния път, нали? – попита мама, като се направи, че съвсем случайно е надникнала в стаята.

– Да – отвърна тихо татко.

– Превърнахме се в затворници в собствения си дом. Да излезем оттук е все едно да се опитаме да покорим Хималаите по гжапанки, а какво остава да се опитаме да заминем някъде – въздъхна мама и се настани на един стол.

– Така е, дори едно отскачане до магазина за прясна шунка може да се окаже смъртно опасно. Направо не е за вярване. Не е за вярване в какво се превърна животът ни – добави тъжно татко.

Замълчахме. Последното, за което мечтаех в този момент, беше някаква си прясна шунка.